

La frase del dia

“El govern no necessita submissió acrítica, ni tampoc l’espera; però sí ajuda per forjar l’esperança”

José Luis Ábalos, MINISTRE DE TRANSPORTS, MOBILITAT I AGENDA URBANA

El Conte

David Marín

No és notícia

El príncep d’un país petit però influent feia una visita de cortesia a la ciutat i el director del diari va pensar que jo era la persona més indicada per fer-hi una crònica de societat: “Marín, tu que aquesta tarda no fas res, mou el cul de la cadira i ves a veure si en treus alguna cosa.”

L’alcaldessa havia convidat la delegació estrangera a una visita al Liceu. El príncep va arribar de dalt de la Rambla en una llarga limusina blanca. De la limusina també va baixar la dona del príncep i un ximpanzé pelut, vestit amb una armilla de colors vermells i daurats. Un ajudant subjectava el mico amb una corda que anava lligada a l’armilla.

El mico es va mostrar inquiet i va regalar als fotògrafs un parell de cabrioles pujant a coll de l’alcaldessa. Una senyora de la delegació estrangera que es va presentar com a assistent de premsa ens va explicar que la dona del príncep no se separava mai del mico, ni tan sols en els viatges oficials, i era molt habitual veure córrer la bèstia amb llibertat pel palau del príncep, entrant i sortint dels salons on el príncep deliberava amb els seus ministres i quan impartia justícia amb els seus jutges.

L’animal va acompanyar el grup com si fos un delegat més de la comitiva oficial. Va abandonar les cabrioles i era dels pocs individus que semblaven posar-hi interès: mentre el príncep badava amb cara d’avorriment, el mico dirigia mirades incisives cap als gravats del sostre i cap als detalls arquitectònics cada cop que el guia en feia esment. “És ben curiós –vaig comentar a un periodista de la competència–, l’aire d’intel·ligència que poden tenir aquestes bèsties.” “Ves que no et mossegui la mà si t’hi acostes gaire”, em va respondre.

Quan va acabar la visita, el príncep va oferir una tanda d’entrevistes als corresponents dels diaris importants i als altres ens van acompanyar a la sortida. Era a punt de girar la cantonada

MARIONA

quan vaig veure sortir d’una porta secundària el mico i l’ajudant de cambra. Com que no tenia cap idea per a la crònica, i pensant que el detall del mico seria del grat del director, vaig seguir-los.

L’ajudant va conduir el mico pel mig de la Rambla. He dit que l’ajudant conduïa el mico, però era el mico qui caminava amb pas decidit, i l’ajudant, agafat a la corda, el seguia entre la gentada. En un dels quioscos es van aturar. L’animal es va apropar a l’expositor de premsa internacional i, després d’estudiar amb interès alguns titulars, es va acostar a

l’home que el custodiava. Aquest va abaixar el cap, va parar l’orella, va assentir, va agafar tres diaris de l’expendedor i els va pagar.

Vaig aprofitar per abordar-los. –Dispenseu, soc periodista, voldria fer-vos unes poques preguntes.

El mico no va tenir temps de simular salts i xiscles. Es va limitar a mirar-me amb intel·ligència resignada.

–Veureu, és que no he pogut evitar observar-vos, i el meu diari és molt plural i dona veu a tots els estaments i...

El mico va xiuxiuejar alguna cosa a

l’home, que va resultar que feia de traductor.

–“Només tenim uns pocs minuts. Vagi per feina, jove.”

–No es preocupi. Només serà un moment. Digui’m: què li sembla la nostra ciutat?

–“No l’he pogut visitar tant com voldria, la feina diplomàtica em deixa molt poc temps, però la impressió que tinc és del tot positiva.”

–I les nostres autoritats?

–“Ha estat una visita de germanor. Hi tenim moltes coses en comú. També som una nació petita però innovadora.”

–Com hi arriba, un ximpanzé, a l’alta política?

–“Cal tenir vocació de servei. Comences un dia, una cosa porta a una altra, i t’hi acabes enredant.”

–És clar. Aquí tenim ara una gran controvèrsia, sobre la independència o no del nostre país. Què li sembla?

–“No voldria cometre una descortesa ingerència, és una decisió que correspon a les autoritats i els ciutadans del seu país. Escolti, jove, hem de marxar.”

–Només una cosa més. Tornarà a la nostra ciutat?

–“Confio que sí. Soc un gran admirador de Gaudí.”

I l’home i el mico van enfilem Rambla amunt.

Al diari vaig escriure la crònica, i la vaig entregar al director. Al vespre, abans de marxar, el director va passar per la meua taula.

–No ho publicarem. Han trobat el tren de Rodalies que havia desaparegut i necessitem la columna.

Jo no vaig dir res, però el director es devia veure amb l’obligació d’afegir algunes explicacions més:

–No facis aquesta cara, home. Això de l’evolució de les espècies ja ho va preveure Darwin, i només era qüestió de temps que un mico es dediqués a signar tractats internacionals. No és notícia.

Sísif

Jordi Soler

